

РЕШЕНИЕ

№ 10642

гр. София, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 17.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10526** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВПИ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Делото е образувано по жалба подадена от В. В. Г., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] чрез адв. С. Г. – САК срещу Отказ с рег. № УРИ230000-13475/06.08.2024 г. за подновяване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, издадено от Началника на 06 РУ-СДВР. Жалбоподателят оспорва акта като незаконосъобразен и неправилен, поради издаването му в нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Сочи, че е нарушен принципа на съразмерност, както и на последователност и предвидимост, тъй като на база едни и същи юридически факти, административният орган, за разлика от произнасянето си при предходното заявление за подновяване достига до различен материално правен извод, което е недопустимо. В тази връзка се позовава на Решение № 7935/2008г. на ВАС по адм.д. № 3118/2008г., петчленен състав. Твърди, че при издаването на акта са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като за да може жалбоподателят да се ориентира какви допълнителни доказателства да ангажира и каква допълнителна информация да представи е следвало при връченото на писмо УРИ 230000-12033/11.07.2024г. да бъдат конкретизирани несъответствията. Твърди се, че отказът не съдържа релевантно фактическо и правно основание за издаване, с което е нарушена разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В жалбата се излагат и твърдения

за материална незаконосъобразност на отказа, като се твърди, че жалбоподателят е бил обект на физическо нападение на 19.11.2021г. в Ж., Швейцария. От показанията на свидетели, документирани в представено по делото Наказателно постановление от 18.01.2023г. на Прокуратурата в [населено място] се установява, че нападателят е заплашвал Г., което представлявало достатъчно сериозно основание за насаждане на чувство на страх за живота и здравето и категорично обуславяло необходимост от носенето на оръжие с цел самоотбрана и предотвратяване на повторно посегателство върху жалбоподателя. По изложените съображения жалбоподателят моли да се отмени оспорения отказ и преписката да се върне на административният орган за ново произнасяне с указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв Г.. Моли за отмяна на оспорения акт. Представя писмени бележки. Претендира разности, съгласно приложен списък.

Ответникът чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли за отхвърляне на същата. Представя писмени бележки и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност и в случай, че претендираното адвокатско възнаграждение надвишава размера по Наредба № 1/2004г., прави възражение за прекомерност.

Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с твърденията и доводите в жалбата, приема за установено следното:

Със заявление вх. № 142400-1738/28.06.2024 г. В. Г. е поискал от Началника на Об РУ-СДВР [населено място] издаване на разрешение за подновяване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие. В заявлението е посочил, че оръжието му е необходимо за самоотбрана. Към заявлението е приложил документите по чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ, налични по делото /л 21-27/.

С Докладна записка № УРИ230р-23137/24.06.2024 г. мл. експерт в група [КОС](#) при Об РУ-СДВР е уведомил Началника на Об РУ-СДВР за необходимостта от изясняване на конкретно посочени обстоятелства, за което да се извършат съответните проверки и справки, и да бъде изготвена докладна записка. Във връзка с последното, с Докладна записка рег. № УРИ230р- 24147/02.07.2024 г. Мл. ПИ при Об РУ-СДВР е уведомил Началника Об РУ-СДВР, че В. Г. не се води на отчет при РИ, няма наличие на данни за психично заболяване, както и няма налагани мерки по Закона за домашното насилие, живее на декларирания адрес от 20 години.

Във връзка с постъпилото искане е била изготвена и Докладна записка № УРИ230р-24936/08.07.2024г., съгласно която В. Г. няма регистрирани противообществени прояви, както и не са налице данни да поддържа връзки с лица от криминалния контингент. Посочено е, че за лицето съществуват данни в ОА за задържане в Об РУ-СДВР от 15.01.2016г. Изготвена е и докладна записка № 230р-25196/10.07.2024г., съгласно която, при проверка в „ЦИС-Полиция-КОС“ и ИИС – „Справки“ е установено, че има информация за В. Г., съгласно приложена разпечатка. Посочено е, че за лицето има въведени данни в ДНСП-КОС проверен от 1996 и уличен от 2016г. по описа на Об РУ- СДВР.

С писмо рег. № УРИ230000-12033/11.07.2024 г. на В. Г. е предоставена възможност в 30-дневен срок да представи доказателства и писмени възражения по започналото производство за отказ по искането за подновяване на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие.

С писмо рег. № 230000-12033/29.07.2024г. жалбоподателят е депозирал обяснения, в които е заявил, че „...Оръжието и боеприпасите са ми необходими за самоотбрана и

охрана на семейството и личното ми имущество. Необходимостта от притежаване на огнестрелно оръжие и боеприпаси е свързана и с дейността, която изпълнявам - управител съм на фирма, което налага честото ми пътуване в страната, понякога и в тъмната част на денонощието, носейки в себе си ценни за фирмата вещи и документи....“.

Същото е отразено в докладна записка № 230р-28742/05.08.2024г. Последвало е издаване на оспорения Отказ рег. № № УРИ230000-13475/06.08.2024 г., с който на основание чл. 83, ал. 5 вр. чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ Началника Об РУ- СДВР е отказал да поднови срока на разрешението за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие и боеприпаси, издадено на В. Г.. В оспорения отказ се сочи, че жалбоподателят не е обосновал необходимостта и нуждата от носене и употреба на огнестрелно оръжие. Самоотбраната предполага реална опасност от посегателства, която може да бъде избегната или преодоляна по друг начин, каквато опасност също не е обоснована от лицето. В. от закона разрешителен режим изисква установяването на категорична необходимост от носенето на огнестрелно оръжие и уважителни причини, тъй като дейностите с огнестрелно оръжие и боеприпасите за него са източник с висок риск на обществена опасност.

С оспорения отказ е прието, че изложените мотиви и доводи за потенциални опасности не са релевантни на депозираното заявление, доколкото хипотетичната опасност, налагаща самоотбрана (самоохрана), съществува за всеки член на обществото. Твърдяната нужда на заявителя не попада в обхвата на закона, имайки предвид, че въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Прието е, че не е налице основателна причина, която да обоснове необходимостта от издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на притежаваното от него късоцевно огнестрелно оръжие (чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ - ... не се издават разрешения за придобиване на ООБ на лица, които нямат основателна причина, която по несъмнен начин да обоснове издаването на разрешение”).

Отказ с рег. № УРИ230000-13475/06.08.2024 г. е връчен на жалбоподателя на 9.10.2024г.

В хода на съдебното производство е приета представената от ответника административна преписка. Приети са нови писмени доказателства представени от жалбоподателя – Постановление от 18.01.2023г. на Прокуратурата в [населено място], Швейцария в превод на български език, както и предходно издадено разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, ведно с относимите към същото документи.

Въз основа на така установената фактическа обстановка и след анализ на събраните в хода на производството доказателства, Административен съд – София-град намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване и е насочена срещу годен за обжалване административен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

Началникът на Об-РУ-СДВР е издател първоначално издаденото по отношение на жалбоподателя разрешително за носене и употреба на огнестрелно оръжие. Подаденото заявление за подновяване на разрешението от оспорващия е отправено именно до този орган, в района на който е и постоянният адрес на оспорващия.

Следователно оспореният отказ изхожда от компетентен по смисъла на [чл. 87, ал. 3](#), вр. с [чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ](#) орган. Обективиран е в писмена форма и противно на твърденията на жалбоподателя, съдържа посочване на фактически и правни основания за издаването му, вкл. констатация, че последният е имал разрешение за носене, съхранение и употреба за притежаваното от него оръжие и производството за подновяване на разрешение. Не се споделят аргументите за допуснати процесуални нарушения, които да са съществени такива, поради непосочване на конкретни несъответствия в изпратеното до жалбоподателя писмо от 11.07.2024г., доколкото на последния е предоставена възможност да изложи своите възражения и представи доказателства във връзка с искането му за издаване на разрешение. Жалбоподателят се е възползвал от тази възможност и е изложил причини, които според него обосновават необходимостта от притежаване на огнестрелно оръжие. Не се споделя и оплакването, че отказът е немотивиран. Изложените в оспорения акт от фактическа страна обстоятелства са достатъчни да се извърши преценка относно съответствието му с материалния закон, а доколкото те обосновават прилагането на посочената от органа правна норма и съответно дали се подкрепят от събраните по делото доказателства, е въпрос на материална законосъобразност на административния акт, но не и нарушаване на изискването за мотивирането му.

Производството по подновяване срока на разрешението за носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие и боеприпаси към него е регламентирано в [Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия](#).

В [чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) (в редакцията, действаща към момента на издаване на оспорения отказ) е посочено, че в едномесечен срок преди изтичането на срока по чл. 84, ал. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по чл. 81а, подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до директора на ГДНП на МВР или до съответния началник на РУ на МВР, придружено от документите посочени в т. 1, т. 2 и т. 3 от същата норма, като съгласно ал. 3 разрешението по ал. 1 се издава по реда на чл. 83.

В [чл. 83 от ЗОБВВПИ](#) е предвидено органът да проверява окомплектоваността на документите и съответствието им с изискванията за издаване на разрешение, служебно да проверява обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 3, както и дали срещу лицето има обвинение за умишлено престъпление от общ характер. Доколкото е установена необоснованост на необходимостта от притежаване на късоцевно огнестрелно оръжие и боеприпаси като физическо лице за граждански цели – самоотбрана, с писмо рег. № УРИ230000-12033/11.07.2024 г. на жалбоподателя е даден е срок, в който да изложи в писмен вид допълнителни мотиви във връзка с искането си, от която възможност последният се е възползвал. Обжалваният отказ е издаден след представяне на такива от страна на оспорващия, като видно от съдържанието му същите са взети предвид от органа при постановяване на акта му. Обстоятелството, че посочените от жалбоподателя причини не са приети за основателни не съставлява съществено процесуално нарушение, което да ограничава правото му на защита. Следователно не е налице и допуснато от органа административно нарушение по реда на [чл. 35 от АПК](#).

По отношение основният спорен по делото въпрос, а именно материалната законосъобразност на акта съдят намира следното:

В случаите на издаване/подновяване на разрешение законът е възложил в тежест на

заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице необходимост от издаване на исканото разрешение. Процедурата и изискванията за първоначалното издаване на разрешения за дейностите, предвидени в закона, се прилагат за всяко следващо отправено искане, вкл. за подновяването по реда на [чл. 87, ал. 1 ЗОБВВПИ](#). В [чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ](#) законодателят е регламентирал предпоставките, при наличието на които органът по [чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ](#) е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие, респ. да откаже да поднови срока на разрешението.

Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10). Между страните не е спорно, че хипотезите на [чл. 58, ал. 1, т. 1-9 от ЗОБВВПИ](#) не са налице по отношение на заявителя. Спорният въпрос е налице ли е в случая по отношение на жалбоподателя целта, за която се иска подновяване на разрешително.

Установявайки, че в първоначалното заявление на В. Г. не са изложени конкретни доводи за съществуването на необходимост от притежаване на оръжие на целите посочени в [чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ](#) и не са приложени доказателства за съществуването на тази причина, органът, правилно е указал на заявителя, че необходимостта му не е обоснована и му е дал срок за възражение. В допълнително представената молба от жалбоподателят, последният отново е посочил, че оръжието му е необходимо за самоотбрана и охрана на лично имущество, както и с оглед дейността му, свързана с пътувания и носена на ценни вещи и документи. Т. е. видно е, че изложените от оспорващия причини поради които желае да бъде подновено разрешението му са свързани със самоотбрана и охрана имуществото произтичащо от търговската му дейност. Въпреки дадената възможност оспорващият не е ангажирал доказателства обосноваващи необходимостта от подновяване срока на разрешителното му за носене, употреба и съхранение на късоцевно оръжие.

Съгласно разпоредбата на [чл. 58, ал. 3, т. 10 от ЗОБВВПИ](#) разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране.

С. анализ на тези разпоредби води до извода, че законът възлага в тежест на лицето, подало искането за подновяване на разрешението, да докаже необходимостта си от използване на огнестрелно решение. При всяко искане за издаване на разрешение, независимо дали е първоначално или последващо за подновяване, заявителите следва да докажат отново необходимост от притежаването на оръжие като материалноправна предпоставка за произнасянето на органа с удовлетворяващ претенциите им акт. В този смисъл, ако лицето е притежавало преди разрешението за носене и съхранение на оръжие и иска подновяването му то следва да докаже, че съществуващата преди необходимост не е отпаднала и същата е доказана и към настоящия момент. Специалният закон не въвеждат специални изисквания или отклонения от общия ред и условия за издаване на разрешение по този закон за хипотезата на подновяване на действието на вече издадено разрешение за предходен период. Процедурата и изискванията за първоначалното издаване на разрешения за дейностите, предвидени в

закона, се прилагат за всяко следващо отправено искане, вкл. за подновяването по реда на чл. 87, ал. 1.

В тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от извършване на съответната дейност по ЗОБВВПИ и към настоящия момент, а при данните по преписката и въз основа на приобщените писмени доказателства изводът, че не са налице материалноправните предпоставки за постановяване на позитивен (облагоприятстващ) административен акт по искането на Г. според съда е законосъобразен, тъй като не е доказано посоченото обстоятелство.

Преди всичко следва да се отбележи, че съгласно [чл. 6, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за служебни или за граждански цели. Съгласно ал. 2 служебни цели са охрана на собствеността, за самоотбрана, както и за други разрешени дейности, а съгласно ал. 3 граждански цели са самоотбрана, лов, спортни дейности, учебни стрелби, колекционирание и като реквизит за театрални, филмови и други постановки. В случая жалбоподателят претендира, че не е отпаднала необходимостта му от оръжие, тъй като има нужда от самоотбрана и от охрана на собствеността на дружеството, чийто управител е. Следователно в жалбата си до съда по същество лицето претендира както гражданската цел - самоотбраната, така и служебната - за охрана на собствеността на дружеството, чийто управител е. Същият обаче е подал заявлението си за подновяване на разрешението (или за подновяване) единствено в качеството си на физическо лице, т.е. не може да претендира понастоящем необходимост от оръжие за служебни цели.

Следва обаче да се отбележи, че според съда събраните по делото доказателства не доказват каквито и да основателни причини за носене и съхранение на оръжие, тъй като не се доказва както претендираната цел самоотбрана, така и заявената с писмото му от 29.07.2024г. до началника на ОБ РУ СДВР охрана на собствеността /ценни за фирмата вещи и документи/.

Законът е въвел разрешителния режим за носене и съхранение на оръжие и неговите изисквания не сочат на формално представяне и преглед на приложенията към заявлението. Притежаването на оръжие трябва да сочи на необходимост от носене и употреба на оръжие към момента на издаването на акта в този смисъл. Ето защо наличието на предходно разрешение за носене на оръжие само по себе си не обвързва административния орган със задължение за подновяване на действието му, с оглед необходимостта от установяване на законовите предпоставки за това, които в случая не са изпълнени. В тази връзка не могат да бъдат споделени изложените в жалбата възражения, че акта е издаден в нарушение на принципа на съразмерност, последователно и предвидимост в административното производство, тъй като се касаело за едни и същи юридически факти, при които се достигало до различен материално правен извод. Както вече се посочи, законът възлага в тежест на лицето, подало искане за издаване на разрешение, във всеки случай да докаже необходимостта си от използване на огнестрелно оръжие с цел самоотбрана и/или охрана на собственост. Представеното по делото Наказателно постановление на Прокуратурата в [населено място], във връзка със станало на 19.11.2021г. на летището в Ж.

спречкване между жалбоподателя и друго лице - чужд гражданин /бивш приятел на жената, с която е бил жалбоподателят/, не може да се приеме, че доказват непосредствена заплаха за живота на последния или член на семейството му и то към релевантния момент. От въпросното спречкване или физическо нападение е изминал продължителен период от време - повече от 3 години, като твърденията за отправени към жалбоподателя смъртни заплахи изхождат от самия него и приятелката му, с която е бил на летището, а обвиняемият по представеното наказателно постановление отрича да е отправял такива и се признава за виновен, че е нанесъл два удара с юмрук в лицето на Г.. Необосновани са доводите, че станалото преди повече от три години битово спречкване между жалбоподателя и друго лице – чужд гражданин, нанесло му удар в лицето, налагала подновяването на разрешението, защото такова спречкване би обосновоало издаването на разрешения за носене на оръжие практически на всеки гражданин, потенциална жертва на подобна случка. В тази връзка съдът намира, че така представеното от жалбоподателя доказателство не обосновава по несъмнен начин да е бил обект на заплахи или жертва на престъпления. Следователно липсват основания за самоотбрана на лицето. Самата мотивировка на искането в тази насока сочи на хипотетична и поради това несигурна нужда от защита.

Действително съществува хипотетична възможност лицето или член на семейството му да се окаже жертва на престъпление, но подобна възможност съществува за всеки индивид, независимо от неговото занятие и място на стопанска дейност, поради което е ирелевантна за спора. Предмет на преценката за необходимост от носене на оръжие са само въведените фактически твърдения и установяващите ги конкретни доказателства, но не и хипотезите и предположенията на заявителя, независимо от степента им на достоверност. Потенциалната нужда от защита на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, доколкото разрешителният режим изисква установяване на категорична необходимост от носене на оръжие, а не разследване на вероятни, но несигурни събития. При липсата на данни за непосредствена опасност за живота, здравето, сигурността и имуществото на жалбоподателя лично (а не на управляваното от него дружество, което е различен правен субект от жалбоподателя), необходимостта от оръжие не е доказана.

Не е аргумент в полза на лицето и осъществяваната търговска дейност от него. Сама по себе си дейността на управителя на едно търговско дружество, не е повишен източник на риск за живота и здравето на лицето. Носенето и съхранението на оръжие следва да е мотивирано от сериозни и уважителни причини, каквато не съставлява и претендираното от жалбоподателя пренасяне на ценни вещи и документи на управляваното от него дружество и чести пътувания. На съвременния етап на развитие на търговската кореспонденция и търговско-банковата система, пренасянето на ценни вещи и документи, включително в тъмната част на денонощието би могло да бъде преодоляно. Следователно и това конкретно обстоятелство не може да представлява повишен източник на опасност за живота и здравето на търговеца, още по-малко на семейството му.

На последно място, както се посочи вече, искането за подновяване на разрешителните не е от ЮЛ – управляваното от жалбоподателя дружество, за да се приеме, че същото преследва служебни цели - за охрана на имуществото на това дружество, но дори да се приеме, че в искането като основание за издаването му се сочи освен самоотбрана и служебната цел (за охрана на имуществото на дружеството) не е доказана нуждата дори от подобна охрана. Няма доказателства за застрашаване на собствеността на дружеството, в което жалбоподателя е управител, при това в такава степен съществено, че да налага въоръжена охрана. В тази връзка следва да се отбележи, че издаването и подновяването на разрешение за носене и съхранение на оръжие за служебни цели (а не за граждански, за самоотбрана) се налага не от наличието на опасност за заявителя, а с оглед нуждите на неговата служебна дейност. Законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и носенето с цел охрана като трудова дейност. Във втората хипотеза разрешението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. Както се посочи, в хода на проведеното административно производство жалбоподателят не е обосновал необходимост от носене на оръжие за граждански цели, а и липсват доказателства, че същият извършва дейност, която на самостоятелно основание да налага издаването на разрешение от вида на искането, защото вида и естеството на занятието на жалбоподателя не налага употребата на оръжие.

Ето защо съдът намира, че жалбоподателят не доказва основателна причина, обосноваваща необходимост от носене на оръжие за граждански или служебни цели по смисъла на ЗОБВВПИ, поради което правилно на основание [чл. 58, ал. 1, т. 10 от същия закон](#) е отказано подновяването на разрешенията на носене и съхранение на оръжие на В. Г.. Издаденият отказ е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода на делото на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При прилагането на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), във връзка с [чл. 37 от Закона за правната помощ](#) във вр. с [чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ](#), съдът определя като съответстващо на фактическата и правната сложност на делото възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#) съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. Г. срещу Отказ с рег. № УРИ230000-13475/06.08.2024 г. за подновяване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, издадено от Началника на 06 РУ-СДВР на основание [чл. 83, ал. 5](#), във връзка с [чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ](#).

ОСЪЖДА В. В. Г., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: